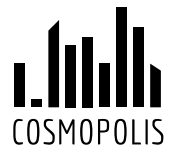

LEAH BRUNNEROVÁ

OBRÁNCE

MIMO HRU

LEAH BRUNNEROVÁ

OBRÁNCE
MIMO HRU

Přeložil Petr Kotouš

© 2023 by Leah Brunner

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Petr Kotouš, 2024

Cover illustration © by Melody Jeffries

ISBN 978-80-271-5269-8

KAPITOLA 1

Mitch

Létám po ledě během předzápasového rozbruslení, svaly mě jakseptatří pálí. Radši ať bolí svaly, tělo a kůže než ten otravný orgán v mé hrudi. Pět dní jsem nehrál, tenhle zápas už jsem potřeboval jako sůl.

Nechci přemýšlet, nechci se babrat v tom, že nemám rodinu, se kterou bych strávil tyhle takzvané *svátky*. Připomínat si, že všichni spoluhráči ji mají. Že oni jsou ponoření do svátečních radovánek se svými milovanými.

Na rozdíl ode mě. Ale tamto já nepotřebuju, já potřebuju *tohle*. Výzvu pro svou duši, pro své tělo. Využít svaly pro to, k čemu jsem je celou tu dobu důsledně trénoval. K tomu, pro co jsem dřel. Pro tu jedinou dobrou věc v životě, která mi vydržela.

Osmnáct let jsem se všech *svátků* děsil. Školní volna, letní prázdniny, a teď... NHL má na konci roku pokaždé pauzu. Tolik volného času znamená jediné: až příliš času na přemýšlení.

Pohlédnu k plexisklům a všimnu si, jak spoluhráči pomrkávají na své potomky a manželky na tribuně za nimi. Každé dítě na sobě má miniaturní dres s číslem svého otce. Ani jim nemusím vidět na záda, abych věděl, že tam místo jmenovky stojí TÁTA. Rozmrzele odfrknu. Akorát pitomý kýč.

Kluci mávají a posílají vzdušné polibky svým přítelkyním, což s hokejovými rukavicemi působí směšně. Jejich holkám je to jedno,

vždycky jim hned zamávají, jako by tihle obrovští, zpocení hokejisti byli ta nejbáječnější stvoření na zeměkouli.

Tohle je na domácích zápasech to nejhorší. Přesně proto mám radši, když hrajeme venku.

S heknutím vypálím puk na našeho brankáře Bruce. Nedává pozor, spokojeně se kření na rodinky kolem sebe. Puk ho trefí do helmy, donutí ho to otočit hlavu ke mně. Změří si mě přimhouřenýma očima, ale v koutku úst mu hraje pobavený úsměv. Bruce je asi jediný člen týmu, kterého neuráží moje „nepříjemný ksichtění“, jak tomu říkají ostatní.

Bruce má špinavě blond vlasy a zelené rošťácké oči, vyzařuje z něj veselí a radost. Je jako nějaký přerostlý vánoční skřítek. Spíš by se hodil k práci v Santově dílně než do hokejové branky, i když gólmán je to teda parádní. Co se mě týče, nejlepší v lize, ale já nejsem objektivní.

„Nemrač se!“ zavolá Bruce přes led – jako by mi četl myšlenky – a pošle mi puk zpátky.

Zašklebím se. „Prostě už chci, aby to začalo,“ zalžu. Totiž, jasně že chci, aby to už začalo, ale spíš mi teď hlavou běží, jak otravně se kluci z týmu chovají. Jako by za sebou neměli celých pět dní pohromadě se svými rodinami.

Pošlu do sítě další puk a všimnu si holčičky trochu bokem za plexisklem. Bude jí sotva deset, zírá na nás v posvátném úžasu. Vlasy jí zakrývá kapuce obnošené mikiny D. C. Eagles, po ramenou se jí ale plazí hnědé copánky. Ani stopa po zbožňujících rodičích nebo sourozencích, žádný dres z naší poslední fanouškovské kolekce, natož některý ten nápadný transparent s nápisem jako #1 JE MŮJ HRDINA! nebo #XY, UDĚLÁME SI SELFIE?

Ta holka je outsider, tohle já dovedu poznat. Přejedu k ní a naše pohledy se střetnou. Překvapeně vykulí rozzářené oči. Nejsem si

jistý, jestli proto, že si jí někdo všiml, nebo že jsem si jí všiml zrovna já... A já nemám pověst přívětivého chlapíka, který navazuje kontakt s fanoušky. V té holce ale zvláštním způsobem vidím sám sebe. Svoje žalostné dětské já.

Zvednu hokejku nad hlavu, přetáhnu ji přes plexisklo, které mě od ní odděluje, a nechám ji sjet přímo do jejích třesoucích se rukou. Sáhne po ní a brada jí klesne.

Přes sklo vidím, jak její rty nervózně hlesnou *děkuju*. Místo odpovědi kývnu a v šumu z tribun rozeznám trenérový výkřik. Vzhlednu a vidím, že nás trenér Young svolává do šatny. Konečně je po rozbruslení.

Než zamířím do tunelu, uslyším za sebou Bruceův hlas. „Já tě viděl, abys věděl. Opatrně, Mitchi. Fanoušci by mohli zjistit, že přece jenom máš srdce.“ Vím, že žertuje, ale má pravdu. Musím si dávat většího bacha, jestli nechci, aby po mně fanoušci šli.

Ne, děkuju pěkně.

Rozesadíme se v šatně na svých místech a čekáme na Remyho, našeho kapitána Remingtona Forda, který bude mít svůj předzápasový motivační proslov. Remy se postaví v čele místnosti vedle trenéra Younga a čeká, až se všichni ztišíme.

Přistoupí k nim Weston Kershaw. Na jeho hrudi už se vyjímá písmeno „A“ pro asistenta kapitána. V našem týmu je něco málo přes rok, a už si razí cestu vzhůru. Musím nerad uznat, že je vážně dobrý hráč... Těžko to popírat, když si vezmete, že v téhle sezoně zatím nastřílel v lize nejvíc gólů ze všech. Dobře, fajn. Minulou sezonu taky – mě ale prostě rozčiluje. Nevím přesně, jestli je to kvůli tomu, jak si všechny dokáže omotat kolem prstu, jak je okouzluje svým „šarmem“. Nebo jestli je to tím, že se za rok ve Washingtonu D. C. zabydlel líp než já, který tady kroutí už šestý rok. Nebo protože se svou snoubenkou nepochybně za několik málo let vstoupí

do klubu „tatkovských dresů“. Patří prostě mezi ty, které si každý okamžitě oblíbí, má milující rodinu, všechno mu samo padá do klína. Je jako oblíbený televizní pořad, který si pustíte po náročném dni, seriál, na který má každý vždycky náladu, ze kterého okamžitě dovede citovat hlášky. West, to je v našem týmu *Chandler*, *Ross* i *Joey* dohromady. A já ho za to nesnáším.

Colby Knight, který sedí vedle mě, mě štouchne do žeber. Vzhlednu a vidím, že na mě Remy a West zírají.

„Hej, Mitchi! Slyšíš mě?“ burácí šatnou Remyho dunivý hlas.

Prohrábnu si prsty už teď zpocené vlasy. „Sorry, soustředil jsem se na zápas.“

Bruce, který má skříňku nalevo od mé, dá pohledem jasně najevo, že ví, že kecám.

Remy se zakření a založí ruce na prsou, West na mě zírá, jako by nevěděl, co si má myslet. Nejspíš mu ale dělá dobře, že mě přistihli, jak nedávám pozor.

„Říkal jsem, že musíme hrát čistě. Žádný vyesedávání na trestné lavici, musíme si dávat bacha, aby Renegades nehráli přesilovky.“

Přinutím se skoro neznatelně přikývnout a přejeďu si jazykem přes špičky zubů. Snažím se nenechat se rozhodit tím, jak si do mě bez rozpaků zaryli. Víím ale, že mi to patří. V minulé sezoně jsem seděl pět zápasů a musel jsem zaplatit NHL několikatisícidolarovou pokutu za to, že jsem sejmul protihráče. Není ale moje chyba, že se se mnou kvůli tomu pustil do rvačky, při které si přerhl křížový vaz. Neper se, když to neumíš.

Teď je s proslovem řada na trenéru Youngovi. Všichni upřou pozornost na něj. Mluví o tom, že musíme do prvního zápasu vlít-nout, já ale sleduju Remyho, který mě provrtává pohledem jako rentgenovými paprsky. Podle všeho nejsem sám, kdo si uvědomuje, že po delších pauzách mezi zápasy bývám obzvláště náchylný

k vyloučení – a pokud jde o Carolina Renegades, naše největší konkurenty v Metropolitní konferenci, tak to platí dvojnásob.

Za třicet minut už se na ledě připravujeme na úvodní vzhazování. Rychle mrknu na tribunu, ale ta holka z rozbruslení už tam nesedí. Zato si všimnu pár ženských, co drží transparenty s žádostí, aby si je Weston Kershaw nebo Colby Knight vzali za manželky, sklopím oči a procedím mezi zuby nadávku. Ani jeden transparent, kde by stálo moje jméno, což mi vyhovuje. Já se rád držím v pozadí. Zároveň je to připomínka, že já tady platím za potížiistu... za toho, co ho nemají rádi.

Zřetelně cítím, jak se ve mně hromadí zadržovaná energie a agresivita, jako by proudy vody rozemílaly skaliska mé slábnoucí sebekontroly. A je mi jasné, že se ta zadržovaná energie nesmí vybouřit v soubojích, které dnes večer podstoupím.

Konečně je to tu, puk dopadne na led a já se pustím za ním, v hlavě se mi promítají návyky z tréninkových zápasů. Vedle mě sprintuje za pukem hráč Renegades číslo třicet sedm, periferním pohledem vidím jeho bílý dres. Dalo se to čekat. Řeči, kterými se snaží provokovat, nejenže přesahují hranice všech obvyklých provokací, navíc se ukázalo, že hráč, kterého jsem v minulé sezoně sejmul, byl jeho nejlepší kámoš. A sakra.

Snažím se s Iljou Adrikem vůbec nenavazovat oční kontakt. Čiší z něj taková zloba, že bych při pohledu na něj mohl zkamenět.

„Anderson!“ jeho těžký přízvuk navíc doplňuje šišlání, jak má nasazený chránič zubů. Nevšímám si ho, ale jeho hlas se nedá v okolním hluku přeslechnout.

„Jakýs měl Vánoce, čéče?“

Zatnu zuby zevnitř do tváří, až si je málem prokousnu.

„V klídku a... o samotě? Jak to máš rád?“

Ztuhnou mi svaly na krku a cuknu hlavou ze strany na stranu, až mi zapraská v obratlích.

Uchechtne se. „Nebo jsi zajel navštívit tatku?“

V tom okamžiku se už tak dost nahlodaná skaliska mé sebekontroly roztrhají na kousky; stejně jako zakrátko jeho obličej.

KAPITOLA 2

Andie

„Noahu! Koukej sebou hnout! Nebo přijdeme pozdě! Zase...“ Poslední slovo zasyčím skoro neslyšně. Stojím pod schodištěm, ruce založené v bok.

Pohledem přejíždím po věcech poházených po schodech. Hromádky vypraného, tak trochu poskládaného oblečení, knihy, nákup z předplacené rozvážky Amazonu – což je ostatně moc šikovná služba a jediný důvod, proč nám nedošla zubní pasta –, zkrátka samé krámy, které jsme tam s Noahem postupně naskládali s tím, že je odneseme, až půjdeme nahoru. K čemuž ovšem nikdy nedošlo, a tak teď tvoří další pomník mého neuspořádaného života.

Opět mrknu na hodinky a vzdychnu.

Nahoře nad schodištěm se objeví Noah a tváří se, že ho moje ne-trpělivost ani trochu nevzrušuje. Tmavé vlasy má rozčuchané spánkem, mžourající oči napovídají, že se právě probudil. A to jsem mu včera nařídila budík na tři čtvrtě na šest.

Sotva se na něj můžu zlobit, nikdo při smyslech nemá takové brzké vstávání rád. Jenže co se dá dělat, tak to holt chodí, když jsem zdravotní sestra. Noah se vydá dolů po schodech. Tohle ráno vypadá obzvláště nabručeně, takže si odpustím narážky a radši vytáhnu z kapsy müsli tyčinku a podám mu ji – tak trochu jako dýmku míru.

Vezme si ji, ale nestojím mu skoro ani za pohled zpod těžkých víček. Jeho hluboké hnědé oči zbožňuju, ale taky bych kvůli nim

nejradši brečela. Stejně měla máma. Srdce se mi sevře v hrudi. To-lik mi chybí.

Zaplaším podobné myšlenky, sehnu se a zvednu batoh povalující se mi u nohou. Noah se otočí, abych mu ho mohla navléct zezadu přes paže. Beze slova popadne kšiltovku D. C. Eagles a zamíří ke dveřím.

„Hokejový trénink,“ zašeptám si pro sebe. Čepice s orly mi připomíná, že dnes večer musím cestou z práce ještě vyzvednout Noaha na zimním stadionu.

Je to už skoro devět měsíců, co jsem se stala poručníkem svého mladšího bratra, a pořád si nemůžu zapamatovat jeho rozvrh.

Devět měsíců, a on sotva promluví. (Aspoň teda na mě.) Devět měsíců, a pořád jako by to ani nebylo doopravdy. Třeba až uplyne dalších devět měsíců, všechno se to srovná.

O čemž pochybuju.

Vežu ho svým malým autem do školy cestou, která je pro mě stejně nová jako péče o dítě a bydlení ve Washingtonu. Jako je ostatně nové naprosto všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy naši rodiče před devíti měsíci zahynuli při nehodě.

Nenutím Noaha k hovoru, netlačím na něj. Už takhle toho má ta jeho dětská hlava dost co zpracovávat. Samé věci, které by žádné dítě nemělo vůbec řešit. Jeho učitel mi prozradil, že je ve škole pořád hrozně tichý – zato se ale nevyhýbá sporům se spolužáky. Podle jeho terapeuta však *jistě* pokroky zaznamenává... To by snad mohlo prozatím stačit.

Vjedu do pruhu určeného k vysazování žáků, v němž se šinu až mučivě pomalu na to, jak je brzy. Obvykle tu bývám první.

Nakvašeně sevřu volant a sleduju, jak z auta přede mnou vystupuje nějaká matka. „Ne!“ zaskučím, ačkoli mě nemůže slyšet. „Níkdý, opakuju, níkdý nevystupovat z auta ve vysazovacím pruhu!“

Dívám se, jak odepíná sedačku a spouští dítě na zem. Chvilka na pár objetí a pusinek. Fajn, tak jo. Jenže tohle je očividně předškolák, a předškoláci se přesně z tohoto důvodu nevypouštějí z auta ve vysazovacím pruhu.

„Vystrčit dítě, zavolat pá pá, a sešlápnout plyn na podlahu!“ křičím na čelní sklo a máchám rukama ve vzduchu. Většinou takhle nevrlá nebývám, ale už teď jedu pozdě, nemám už ani čas stavit se pro kafe.

Cizí matka naposledy zamává a pak mi věnuje chladný pohled. Aha, možná mě *přece* jen slyšela. „Do háje.“

Z Noahových rtů vyjede tiché pobavené uchechtnutí. Dívá se na mě a oči mu jiskří stejně jako kdysi našemu tátovi, když si nás dobíral. Usměju se na něj, radostí bez sebe, že se směje. Asi bych se měla stydět, že tu křičím na něčí laskavou maminku v autě před námi, ale cítím čiré štěstí. A možná i trochu naděje, že snad my dva, já a Noah, nakonec zase budeme kámoši.

Uhne pohledem, otevře dveře od auta a vyštrachá se ven. Než zabouchne dveře, ohlédne se za mnou. „Visíš dolar. Pokuta za nadávání.“

Na naší sklenici s pokutami jsem zapomněla. Teprve když jsem se přistěhovala za Noahem, došlo mi, jaká jsem huba nevymáchaná. Odvykla jsem si být mezi dětmi. Ve snaze mluvit slušně jsem vymyslela, že za každou nadávku hodím do sklenice dolar, a kdyby se snad naplnila, dopřejeme si nějakou zábavu. Třeba půjdeme do kina... Anebo vyrazíme do Paříže na luxusní dovolenou, když se tak dívám na tempo, s jakým do té sklenice házím dolar za dolarem. Nejsem si jistá, jestli si vůbec můžu dovolit platit pokuty za nadávání. Povědomá lítost mi znovu sevře útroby... Kdybych se bývala neodstěhovala, měli bychom k sobě blíž. Kdybych se neodstěhovala, cítili bychom se jeden vedle druhého příjemněji.

„Krucinál,“ zamumlám.

„Dva dolary,“ šeptne, než zabouchne dveře. Zamíří ke škole a ani se na mě neotočí, natož aby se třeba usmál. Ale řekl mi pár slov, dokonce zaptipkoval.

Jsem sice o dva dolary chudší, ale odjíždím s vítězoslavným pocitem.

„Vypadáš ztrhaně,“ podotkne kolegyně Ronda, jen co se zhrouťm na židli v naší mrňavé odpočinkové místnosti. Jsou skoro tři hodiny a já si konečně našla čas na oběd. Sestry na JIP žádnou velkou odpočívárnu nepotřebují, protože přestávky stejně skoro nemáme.

Pohlédnu na Rondu. Má na sobě stejný modrý sálový oděv. Tmavé oči jí na pozadí tmavé pleti jiskří jako hvězdy na nebi, napůl škádlivě, napůl starostlivě. Je o dvacet let starší než já, přesto je to moje nejbližší kamarádka tady ve Washingtonu.

Odpořím jí chabým úsměvem. Na žádnou duchaplnou repliku mi nezbyvá energie.

Zastrčí si za ucho stříbřitě šedou loknu, která se jí uvolnila z úhledného drdolu. „Kolik toho tak většinou naspíš?“

Odfrknu si. „Jsem zdravotní sestra. Já přece spát nepotřebuju.“

Stáhne rty. Můj sarkasmus jí očividně neoblafnul. „A kdy jsi naposledy vyrazila někam ven, myslím jinam než do práce?“

Podívám se na šedivý nemocniční strop a v duchu počítám, jak je to dlouho, kdy jsem se pořádně vyspala nebo pobyla s přáteli.

„A co třeba rande?“ Rondin hlas proniká mými myšlenkami. „Kdy tě naposledy nějaký chlap zatahnul do postele, co?“

„Rondo!“ vydechnu, vztyčím se na židli a přiložím dlaň na hrud.

Zhluboka vzdychne. Víím, že si o mě dělá starosti. A o Noaha.

„Víš, že ti kdykoli Noaha pohlídám. Bydlím ve stejné ulici. Stačí se jenom zeptat, Andie.“

Přikývnu, její laskavost mě těší, ale rychle odvrátím zrak od jejích tmavých očí, které jako by mi viděly až do žaludku. Zaměstnám se tím, že zkrátím vzdálenost mezi sebou a lednicí, ze které vytáhnu svůj toust s burákovým máslem.

Ronda zakašle, aby k sobě opět přilákala mou pozornost. Hlavu má nakloněnou na stranu a ukazuje na tašku sendvičového řetězce Jimmy John's na stole vedle sebe.

Popotáhnu nosem, jako že pláču dojetím. Ronda zavrtí hlavou a snaží se nerozesmát.

„Nezačínej.“

Pozdě, v té chvíli už jí procítěně děkuji svou verzí starého hitu Roda Stewarta.

Hned co moje sólo skončí, sevřu ji v náručí.

Vykrouť se mi ze sevření. „Hlavně se koukej najíst. Máš *možná* tak sedm a půl minuty, abys do sebe nasoukala celou tu bagetu.“

„To je fakt,“ přikývnu.

Ronda se zvedne ze židle k odchodu, a když mě mívá, sebere mi z ruky toust s burákovým máslem a cestou ven ho hodí do koše. Odpočinková místnost ztichne, slyšet jsou jen rychlé kroky z chodby a různé pípání. Uvědomím si, jak málo času mám k přemýšlení. Ticho, které mi kdysi připadalo normální, je mi teď až nepříjemné. Něco jako smyslové přetížení, jenže naopak. Působí to divně... až strašidelně. Za devět měsíců jsem si postupně zvykla na nenápadné zvuky, které přináší život s mým mnohem mladším bratrem. Míček odrážející se od zdi, než ho zase chytne, ozvěna jeho kroků v horním patře, zatímco jsem dole v kuchyni, šustění papírů, když si dělá domácí úkoly.

Vím, že bych mohla požádat o pomoc, a také to dělám. Jenže

Ronda mi už teď tolik pomáhá a mně se přičítá zase na ni něco navalit jen proto, abych mohla jít ven, a tam... co přesně? Balit chlapy? Udělat si pedikúru? Všechno mi teď připadá plytké a marné. Navíc nedokážu nikomu důvěřovat tak, abych byť na chvílku spustila Noaha z očí, pokud to není naprosto nutné. Proto trvám na tom, že ho budu vozit do školy, i když jsem podle něho mega trapná.

V hrudi mi buší srdce, důvěrně známý pocit nekonečného smutku. Mrak, který mi zatemňuje mysl, až se zdá, že skrz něj už nikdy neprohlédnu ke slunci. Zhluboka se nadechnu a pomyslím na tři dobré věci ve svém životě. *Noah, moje práce, spolehlivé vozidlo.*

S dalším nádechem se rychle pustím do jídla a veškeré další myšlenky odložím na jindy.